Mizah

GALİP HOCA, NAMI DİĞER CELÂL BAYAR
PROPAGANDA CERRİNE ÇIKTI...

Eşek — Yeter artık, ben bile duydum!..

GÜLLER - DIKENLER

GARİP HIRSIZLIKLAR

Lâkırdı kıtlığında asmalar budayım, derler. Bir gazete birinci sahifeye koyacak havadis bulamamış da dünyanın muhtelif yerlerindeki hırsızlıklar hakkında Londradan gelen bir telgrafı koymuş.

Londrada evlerin bacalarını çalmışlar; Mançester de bir otobüsü aşırmışlar; Avustralyada bir vapurdan bir kuyruklu piyano ile bir gemi merdiveni tırıklamışlar; Şikagoda bir otelden 125 banyo çalınmış... İlh..

Biz öyle bir memleket tanıyoruz ki orada yapılan hırsızlıkların yanında bunlar Karakulak suyu gibi hafif kalır. Alimallah adamın gözünden sürmeyi çekerler. Fakat sütunumuzun adı «Güller Dikenler» olduğuna göre:

Gülü tarife ne hâcet, ne çiçektir biliriz!

deyip geçmeli... Fazla kurcalamamalı.

RIZÂLAR TRİYOSU

Malûm olduğu üzere şehrimizde «Rızalar triyosu» vardır. Vasfi Rıza, Burhan Felek Rıza, ve Necmi Rıza gibi değerli söz sanatkârlarından mürekkep olan bu triyo birbirlerine o kadar bağlıdırlar ki ne isimlerini ne de cisimlerini ayırmağa imkân vardır.

Vasfi Burhanla, Necmi Felek, Rıza Burhana, ekseriya takılırlar. O zaman Felek Vasfi ile Burhan Rıza, Necmi Burhanı aralarına alarak sarakaya başlarlar. Necmi Vasfi pek hazır cevaptır. Rıza Burhan ise hazır cevaplığın lezzetini sindirmeyi sever. Bu suretle Felek Vasfi ile Necmi Burhan Rıza Feleğin nüktesini fatlı surette karşılamış olurlar.

Anladınız mı?

BEYAZ EKMEK

Belediye ikinci bir tip beyaz ekmek çıkarmağa kalkmış; becerememiş. Beyaz ekmeğin lâfı çıkınca gazetelerde mülâhazalar başladı: Ofis buğdayın kilosunu 27 kuruşa alıyormuş, halbuki 33 den daha aşağı alamazmış. Bu buğdayın unu şu kadara mal olmış... Yok o kadara değil, bu kadara mal oluyormuş. Birinci tip muvaffak olmamış. İkinci tip muvaffak olmuş. Hayır... İkinci olmamış; birinci olmuş... Aklım fikrim sana emanet Yarabbi! Çünkü içinden çıkılır şey değil!

Canım. Biz arpaya alıştık. Yeniden ağzımızın tadını şaşırtmasanız olmaz mı?

ŞEKER DİLENCİLİĞİ

Gazetelerde okuduğumuza göre akide fırlamış. Önümüz şeker bayramı olduğu için Belediye İstanbul vilâyetine tahsis edilen miktara 2000 ton şeker daha ilâve edilmesini Bakanlıktan istemiş. Verirler mi dersiniz? Hiç ummuyorum. Zaten şeker bayramında fazla akide yiyip mideyi bozmakta ne mânâ var? Maksat ağız tadlandırmak değil mi? Yakında şeker bollanacakmış diye bir palavra savurur bu suretle herkesin ağzına bir parmak bal çalarız olur, biter.

SÜRURİ MAHALLESİ

Bu mahalle Mahmutpaşa yanındadır. Piyasa yeridir. Ufak bir arsası, nohut kadar odası, bakla kadar sofası olan oraya bir imalâthane kurmuştur. Çarklar işler, kayışlar döner, kollar iner çıkar... Velhasıl bir gürültüdür gider. Bütün gün konu komşuda ne kafa kalır ne beyin!.. Şehir Meclisi burayı ıslâh edecekmiş. Nasıl ıslâh edecek? Orasını bilmeyiz. Bizi meşgul eden mahallenin adıdır. Bu hangi Sürüridir. Yıldız mahkemesi reisi Sürurî Paşa mı? Şair Adanalı Sürurî mi? Yoksa meddah Sürurî mi?

Birinci Sürurî tarihe mal olmuştur. İkinci Sürurî şiirle tarih düşürmekte olan şair Sürüridir. Sünbülzade Vehbi ile şakaları meşhurdur. Sünbülzadenin:

Ah! O Sürûrî! O Sürûrî!

diye yazdığı bir hezl şairi çileden çıkarmıştır.

Üçüncü Sürurî de taklitleri ile şöhret almış kıymetli bir meddahtı. Hakkında şöyle bir (i'lâl) yaptıklarını hatırlarım:

Sürurî aslında sürür merhemi idi. Kel Hasanın başına sürdüler, tuhaflığı oradan aldı Sürurî oldu!

ESNAF ODALARI

Bir gazetede esnaf odaları için «Şu faydasız esnaf odaları kaldırılmalı» diyor. Bunların acaba, hiç de mi faydaları yok. Biraz düşünelim bakalım... Esnafa faydası yoksa da elbette bazılarına faydası dokunur... Odalar kaldırılırsa acaba kimsenin menfaati sarsılmza mı?

Bu kadar masarifin içinde bırakın bir de oda masrafı olsun..

Mâni-i-rızk olanın rızkını Allah keser

derler... Nemize lâzım!

MİZAH

FEVKALÂDE SAYISI

Dördüncü cildimiz bu sayımızla tamamlanmış bulunuyor.. MİZAH 5 inci cildine fevkalâde bir sayı ile başlamağı kararlaştırmıştır. Gelecek 105 inci sayımızdaki sürprizleri sabırsızlıkla bekleyiniz.

TEK CEPHELİ ZAFER

Bir gazetede okuduk: Mersinde Danıştay mı, Sayıştay mı, Kapıştay mı ne ise yeniden seçim yapmış. Ekseriyeti Halk Partisi kazanmış. Altında şu izah var. «Demokrat Parti seçime iştirak etmemiştir.»

Demek Halk Partisi seçime tek başına girmiş ve ekseriyeti kazanmış. Burada kazanmak kelimesinin yersiz olduğunu zannediyorum. Zira bazı işler vardır ki tek başına olamaz, meselâ alkışlamak için iki el lâzımdır. Seçimde kazanmak için de en aşağı iki parti şarttır.

SİLÂH VE KIRBAÇ

Şehir Meclisinin müzakereleri çok alâka uyandıracak mahiyettedir. Meselâ birisi tramvaylara av ve mavzer tüfeği ile binilmesin diye bir tutanak (?) vermiş (Tutanak zabıt olacak). Arkadan Burhan Felek inzibatla alâkası olanlara silâh yerine birer kırbaç verilmesini ileri sürmüş.

Evvelâ tramvaylara halk binemiyor, av çiftesi ile mavzer nereye sığdırılır? Sonra kırbaç silâhın yerini tutar mı? Kırbaç çocuklukta topaç çevirirken kullanılır; serirlere karşı değil.. Canavarlar kaç tane polisimizi yediler...

Tecrübe ettiniz mi?

DENTOSİL

Diş Kremi

Bol köpürür, zevkinizi okşar sizi ferahlandırır.

SALON

Dün intişar eden

DENİZ SAYISI

Kadın terzilerinin ve mütehassısların modaya dair düşünceleri ve bir çok sürprizlerle doludur.

Sayı : 104 — Cilt: 4

FİATI 25 KURUŞTUR

2 Temmuz 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Tamircilik

İKİNCİ Hasan Saka Kabinesi sıkı bir tamir görerek iktidar mevkiine yerleşti. Bu tamirden sonra işler düzeldi mi? Pek zannetmiyorum. Hele iktisat âlemi... İçler acısı. Şeker tevzii işi halâ düzenlenememiştir. Halk şeker karnelerini almışlar fakat şekeri alamamışlardır. Ama düşünürsek Ekonomi Bakanına hak vermek icabeder. Devlet Reisi Bakana «Şeker meselesi ne oldu?» dediği zaman Bakan: «Ah efendim... Ne siz sorunuz, ne ben söyliyeyim.. Karneleri bir türlü yoluna koyamadık, şekeri de dağıtamadık. Vaziyet gayet kötüdür.» mü desin? Tabiî böyle söyliyecek..

Kabinenin diğer bakanlıklarında da aksaklıklar var. Meselâ Amerikadaki 135 lokomotif bir türlü gelemiyor... Bayındırlık, deseniz, bir yerde biraz fazla yağmur oldu mu? Her tarafı su basıyor. Bu işler tamirle düzelir mi?

Bir bektaşi babasının aklına eser, bir ramazan günü kalkar camie gider. Şöyle bir murakabeye varayım derken yanında bir mırıltı olur; bakar ki yakınında oturan hastalıklı, zayıf bir adam dua ediyor:

— Yarabbi! Gözlerimin nuru azaldı... Göremiyorum, gözlerime kuvvet ver. Kollarım dermansız, bana kudret ver. Belim bükülmüş, göğsüm hırıltılı, bacaklarım titriyor... Hafızam zayıflamış; parmaklarım açılıp kapanmıyor; iştiham yok... Dişlerim dökülmüş... Midem daima bozuk... Ey ulu Tanrım bunların hepsini ayrı ayrı iyileştir.

Bektaşi dayanamaz:

— Be adam! der. Allahın işi yok da seni tamir edeceğim diye mi uğraşacak. Seni çöplüğe atar; yerine bir yenisini yaratır, sen de kurtulursun, o da...

HÜKÛMET, ON BEŞ SENE HİZMET ETMİŞ İLK MEKTEP HOCALARINA BİR DERECE ZAM YAPACAK

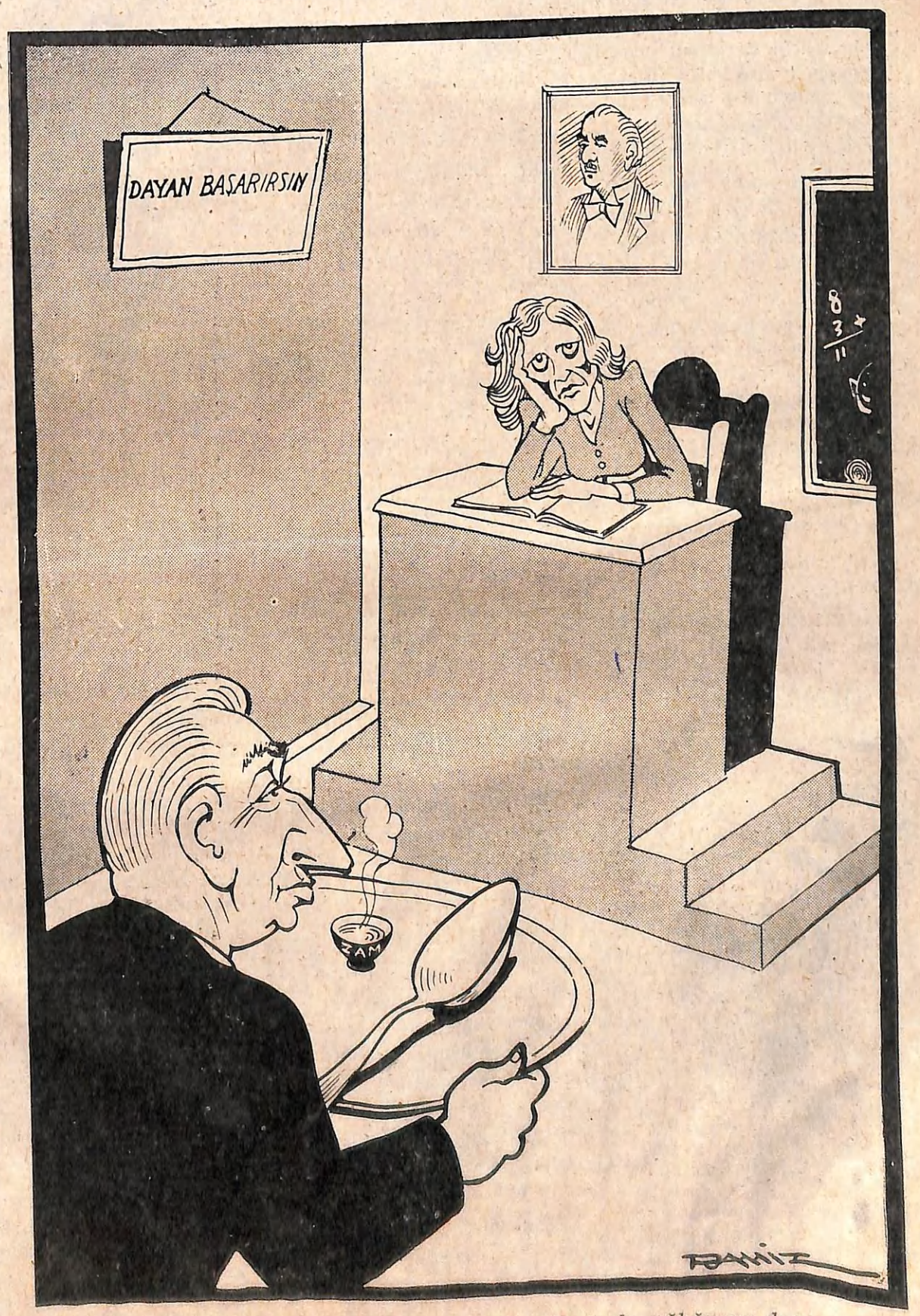

Hükûmet — Tekkeyi bekliyen çorbayı içer. Ye iç de sağlığımıza dua et!

İhtiyârım; şimdi zevkim
Hâtıratımdır benim...

Felekten bir gün çaldık...

Refi' Cevad ULUNAY

Gençlik hâtıralarına hasret çekmiyen adam yoktur; fakat acaba çekilen hasret hatıralara mı, yoksa doğrudan doğruya gençliğe mi? Namık Kemal en doğrusunu söylemiş:

Halâ o zamâna tâlibim ben
Döndürmeğe ömrü olsa kudret

diyerek sadece gençliğine olan iştiyakını anlatmış. Ben ömrümün gençlik devresini elbette severim, ona avdeti de isterim ama bugünkü tecrübemle... Yoksa yeniden başımda kavak yelleri estirmek için değil.

Bu ciddî fikirleri bir tarafa bırakalım ve merhum Ahmet Rasimle felekten çaldığımız bir günü anlatalım:

Gazeteciliğe yeni girmiştim; (İkdam) da çalışıyordum; evim Kadıköyünde idi. Bir sabah vapura yetişmek üzere Kadıköy çarşısından geçerken Polinidi'nin meyhanesinin kapısında Ahmet Rasime rastladım.

— Nereye?

— Matbaaya gidiyorum.

Gözlerinin içini neşelendirerek:

— Gel içeriye... dedi, şu mezelere bak.

LÂFLA PEYNİR GEMİSİ

— *Hayret! Büyüklerimiz bu kadar çok nutuk verdiler de şu iktisadiyatımız hâlâ düzelmedi..*

Kapının aralığından baktım. Biri sade balık, diğeri meyva ile donanmış iki masa.

— Bir tane içelim... Beraber ineriz.

— Üstadım; gazeteye gideceğim; Cevdeti bilirsin... Şakası yoktur.

— Adam, bugün beraber felekten bir gün çalalım... Ne olur sanki?

Nâçar oturdum. Rasim neler anlatmıyor; ne mazmunlar bulmuyor; o çatlak sesi ile ne besteler okumuyordu. Kalktığımız zaman ben biraz çakır keyiftim. Vapura bindik.

— Aman, dedi. Büfeye gidelim. Todori (amer, konyak, vermut) la bir müselles yapar, gayet mi'devidir.

İkişer tane de müselles çektik..

Vapur yanaşınca İstanbula döneceğimize koluma girdi rıhtıma doğrulduk.

— Galatalı Hamdi ile Kara Yani gazino tutmuşlar. Bir «mübarek olsun» diyelim.

Dedik. Ayakta iki tekle..

Köprüyü geçtik; Sirkeciye geldik.

— Arap Suphinin kardeşi Medeniye de kapıdan bir uğrıyalım, hatırını soralım.

Sorduk; tezgâhta birer duble çektik.

O (Sabah) a girdi. Ben de Reşitefendi hanındaki (İkdam) a geldim. Muharrirlerin odasına çıkınca zavallı mütercim Acem Hüseyin barut kokusu almış topçu beygiri gibi burun deliklerinin kanatlarını oynatarak ortalığı uzun uzadıya kokladı; sonra ağzını şapırdatarak :

— Mis gibi rakı kokuyorsun! dedi. Nerede çaktınız?

— Rasimlendik.

— *Maşallah, bu sene bütün kadınlarımız paralı elbiseler yaptılar..*

— *Amerikalılar görmesin, bunlar paralı diye yardımı kesecekler!*

— Anlaşıldı...

O gün çalışamadım ve Cevdete karşı falso etmeden çıkabildim... Baktım Ahmet Rasim yine (Sabah) ın önünde bekliyor.

— Köye mi? dedi. Haydi beraber gidelim.

Köye gitmek için dilenci vapuru gibi yine ayni iskelelere uğradık, yine Medeniden ikişer duble, rıhtımda tek, vapurda müselles, Polinidi'de birer karafada karar verdik.

Ben, yeni yürümeğe başlıyan çocuklar gibi durucuk duruyordum... Karafa bitti, ben de bittim. Bildik bir araba çağırmışlar, evin adresini vererek bir balya gibi yüklemişler... Eve gelmişiz. Arabacı koluma girdiği zaman ayıldım. Arabacı kapıyı çaldı ve beni içeriye iterek kapıyı çekti... Taşlıkta ayakta durmağa çalışıyordum. Merdiven başından feryat koptu:

— Amanın, bu ne hal? Ne yaptınız böyle?

Bu suali işitince kendimi topladım.

— Biz mi? dedim...

Ve bütün ikna edici kuvvetimle:

— Felekten bir gün çaldık!

Dedim ve hemen taşlığa uzandım.

Ta'tile girerken

Ne gezer azm-i Yemen niyyet-i Bağdâd bile
Kalmamış tende bugün kudret-i feryâd bile

★

Görerek bir küçücük bûseye can verdiğimi
Benden el çekti heman gamze-i cellâd bile

★

O kadar etti tezâyüd ki hakîkî masraf
Yetmiyor setre hayâlî olan îrâd bile

★

Bana gölgem dahi günden güne bâr olmadadır
Var kıyâs et ki nedir yar-ı ser-âzâd bile

★

Trümandan gelecek yardımı koy bir tarafa
Vaktimiz yok Sakadan gelmeye imdâd bile

★

Taş mıdır tuğla mı vurguncu gürûhun yüreği
Delemez bunları dağ delse de Ferhâd bile

★

Devlet erkânı felekten daha fettân oldu
Edemem cilvenin envâını ta'dâd bile

★

Va'dedip cümleten infâz edemezler va'di
Eylemezler sıkılıp bir yalan îcâd bile

İsmi var cismi yok asla seçim emniyyetinin
Sandık ağzında durur muştâzen efrâd bile

★

Bir miting olduğu meşhûd-i ricâl oldukça
Sû-i zanlar edilir millete isnâd bile

★

Bekliyor müşteri incirle üzüm Barlâstan
Fındığın hâli tütünden daha berbâd bile

★

Oldu hâmîsi geçen yıl Sinobun İncedayı
Bir kerem gördü Ayancık dahi Boyvâd bile

★

Küleğin lutfu bu yıl şâmil olup Seyhâna
Çıkmamış başka vilâyâtı eden yâd bile

★

Âkıbet serdi Erim postu Bayındırlıkta
O da etsin görelim İzmiti âbâd bile

★

Ya Ulaştırmada mefkut olan icrââtı
Göremez belki rasadhânede Mirsâd bile

★

Bence islâh-ı umûr etmeye elvermez Ozan
Sa'y-ı evlâd değil gayret-i ecdâd bile.

DELİ OZAN

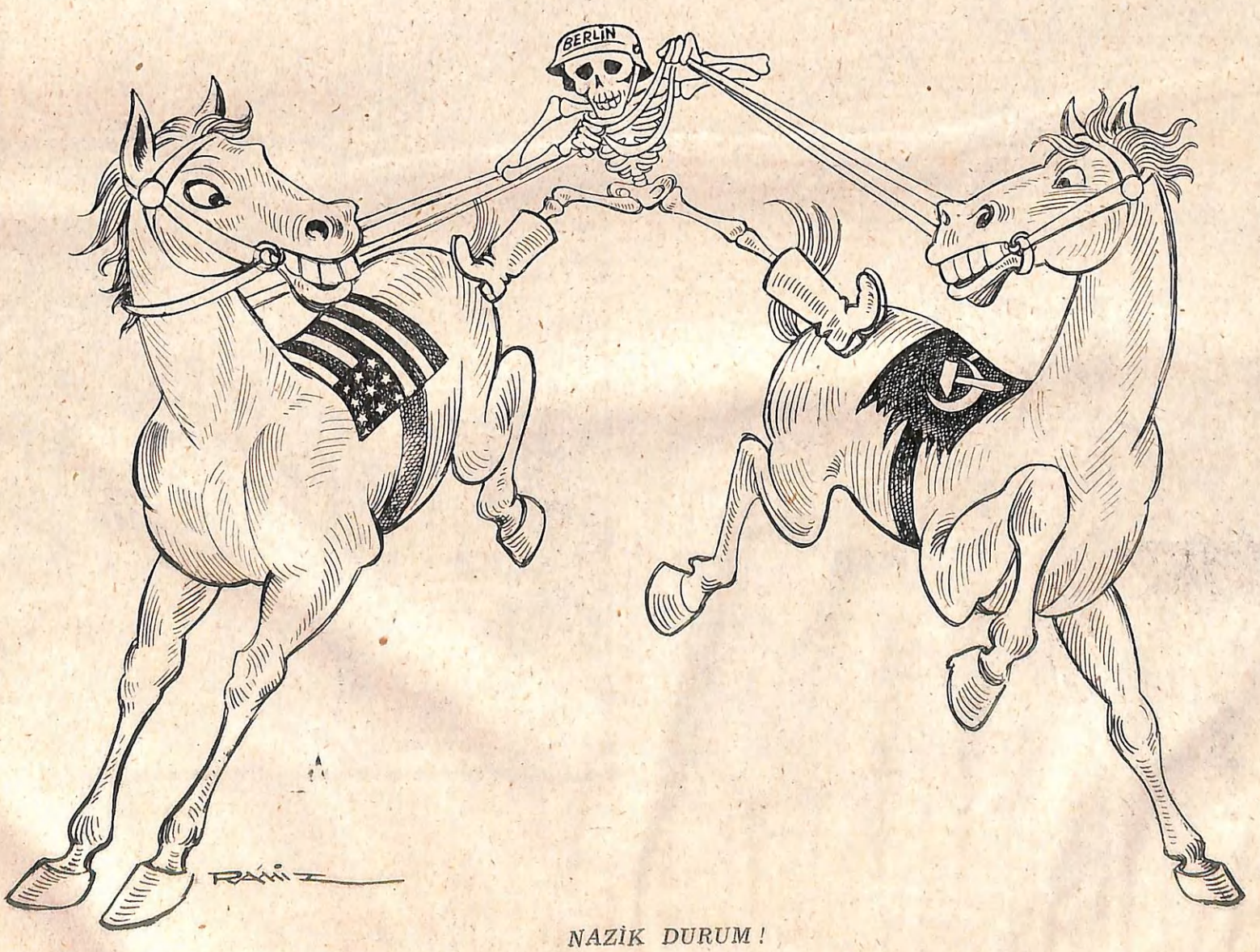

NAZİK DURUM!

Duymadıklarımız

Ulunay'dan:

İkinci Abdülhamid devri ricalinden Kâmil Paşa dürüstlüğü ile tanınmış bir devlet adamı idi. İlk defa sadarete geldiği zaman padişah kendisine mahlûlden bir çiftlik ihsan buyurur. Çiftliğin senedini götüren yâver Kenan Paşa -o zamanlar böyle durumlarda âdet olduğu üzere- Sadrâzamın kendisine nakti bir hediye vermesini beklerken hiç bir şey verilmemesine hayret eder. Ertesi günü Kâmil Paşa senedi alır; saraya gider; huzura kabul olunur. Hükümdarın iltifatından dolayı şükranlarını arzeder ve:

— Sahiplerinin bilâ verese vefat etmelerinden dolayı mahlûle intikal eden bu gibi mülkler beytülmale aittir. Bunlar müzayede suretiyle satılıp bedellerinin hazineye mal edilmesi lâzımdır. Böyle yapılmazsa yüksek makamlarda bulunanların mahlûl emlâke tesahüp hırsları tahrik edilmiş olur. Zat-i-şahaneleri kullarına lûtuf ve ihsanda bulunmak arzu buyururlarsa evvelâ bu mülkün cib-i-hümayundan iştirasını irade ve sonra kullarına ihsan buyurmaları nısfet ve adalet-i-mülükâneleri muktezasıdır.

Diyerek çiftliğin senedini öpüp başına koyduktan sonra iade eder.

Kâmil Paşanın sadaretinde kimseye mahlûlden emlâk ihsan edilmemiştir.

★★

Kâmil Paşa, İzmirde menfi dememek için - ikamete memur bir vali idi. Batumlu Emin efendi de yine ikamete memur olarak nâib yani hâkim bulunuyordu.

Bir aralık saraydan Kâmil Paşaya İzmirde bulunan menfilerden ıslah-ı-hal edenler varsa isimlerinin bildirilmesi yazılır.

Kâmil Paşa, bütün menfilerin isimlerini yazdıktan sonra altına şu cümleyi ilâve eder:

«Senaverleri ile nâib efendinin dahi ıslah-ı-ahval edenlerden olduğu beyan olunur.»

Raşit Rıza şöyle anlattı:

«Omega» saat fabrikası bir aralık gayet gayet ince cep saatleri çıkarmış ve İstanbula da göndermişti. O günlerde işlerim iyi gitti, bu saatlerden bir tane aldım, bir de plâtin kordon edindim.

Saati aldığım gün Borazan Tevfik geldi; dereden tepeden lâfladık; evvelâ kordona baktı.

— Yeni mi aldın? dedi.

— Bugün aldım .

— Bakayım.

Kordonu gösterriken saati de gördü:

— Ooo! dedi... Güle güle...

— Eksik olma.

Evirdi çevirdi, iade etti; beraber çıktık; Tokatlıyana gittik: Tevfik sordu:

— Saat kaç?

Baktım; söyledim. Arası beş dakika geçti geçmedi.

— Şu saate baksana...

Yine baktım, söyledim. Biraz geçti...

— Saat kaça geldi dersin...

Dayanamadım...

— Söyledik a... dedim, uzun ediyorsun. Her dakkia saat sorulmaz.

Yumuk çehresinde tatlı bir tebessüm dalgalandırarak...

— Ulan! dedi. Hevesini alasın diye yapıyorum. Zira nasıl olsa yarın bedestana götürüp okutacaksın!

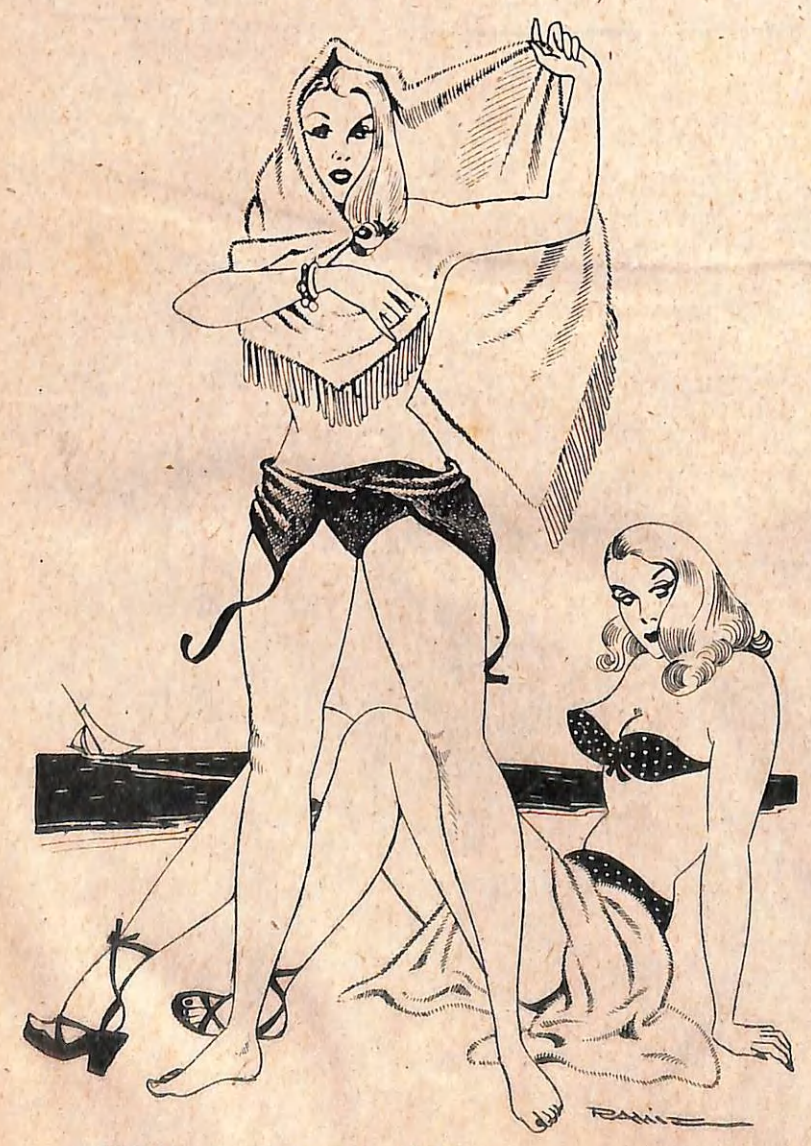

— Plâja kocamdan gizli geldim.
— Öyleyse kurulanmadan çabuk git, nasıl olsa ıslatacaktır!

— Plâjlara doğru erkeklerin mendil sallamaları lâzımdır.
— Beni kıskandırmak için mi?
— Hayır, kız-kandırmak için.

TASARRUF KARARINDAN SONRA DAKTİLOLARIN YÜZDE ONU ÇIKARTILACAK

Daktilo — İşimden çıkartırlarsa ben ne yaparım?
Memur — Nasıl olsa sana göre iş bulunur, amma biz ne yaparız!

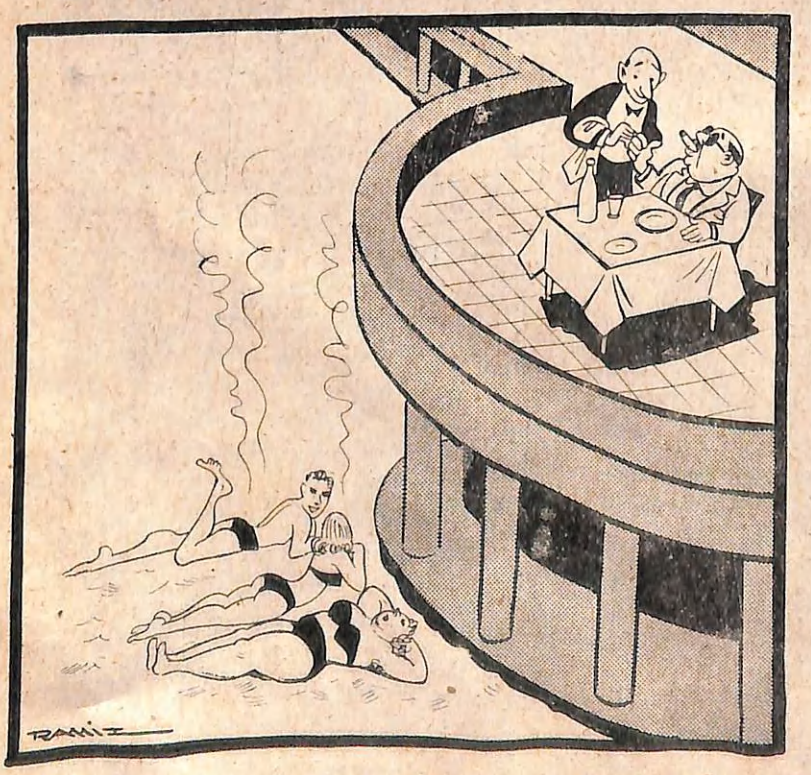

— Garson, burnuma yanık et kokusu geliyor, dikkat et, benim bonfileyi yakmasınlar!

Betarz-ı kudemâ

BAŞKA

Vermez ammâ bana bir nesne ziyandan başka
Sevemem kimseyi aslâ o fidandan başka

Sayma, insan beni sen, Tanrı Teâlâdan eğer
Dileğim varsa teâlî-i vatandan başka

Görürüz hâl-i perîşanını halkın ammâ
Elimizden ne gelir âh-ü figandan başka

Bak, şu yıllarca cefâ çekmiş olan kimselere
Benzemez belleri bir şey'e kemandan başka

Verenin, yirmi kuruş bir kilo ıslak kömüre
Ne olur hâli bu dünyâda dumandan başka

Günde kırk, elli gram tatlı yiyen bir insan
Düşünün bir, neye benzer solucandan başka

Şeker, un, yağ gibi şeyler eve girmezse eğer
Ne bulup yersin, azizim, rafadandan başka

Bize yutturdular ekmek diye, halteyliyerek
Her ne bitmişse yer üstünde samandan başka

Acaba bitti mi (dağlıç) la (kıvırcık) nesli
Satmaz et şimdi kasaplar (karaman) dan başka

Öyle azdık ve kudurduk ki bu günlerde, bizi
Kimse islâh edemez Rabb-i cihandan başka

Al da boy boy dizegör raflara, işportalara
Bol ne var şimdi -nazar kıl- (topatan) dan başka

(Mürteşî yok gibidir bizde) demişsin a (Saka)m
Buna bir şey denemez doğrusu zandan başka

Şeker ihracına ruhsat verenin yok mu suçu
Yok mu mes'ûl olacak (Atıf İnan) dan başka

Şimdi müfritler içersinde (basın) erlerine
Hasm olan yok gibidir (Ekrem Oran) dan başka

Ez-kazâ ölse dalâlet denilen şey, kimse
Onu ihyâ edemez (Hilmi Uran) dan başka

Bakan endâmına (Yalman) la (Cihad Bâbân) ın
Diyemez benzeri var serv-i revandan başka

Yazık ey hâme (bakan) adlarının hiç birine
Kafiyen uymadı (Şevket Adalan) dan başka.

RÂSID

Bana göre:

SÜT LİMAN

Yazan:
Hamdi VAROĞLU

Ne günüydü, hatırımda kalmamış. Geçen cuma mı, cumartesi mi, öyle bir şey. Fincanım bir elimde, gazetem öbür elimde, hem sabah kahvemi içiyor, hem gazete okuyordum.

Son zamanlarda böyle âdet edindim. Gazetelerde, kuru kuru yutulması zor haberler pek çoğaldığı için, kahvenin yardımına baş vuruyorum. Hattâ çoğu zaman, kahve de kâfi gelmiyor, çay fincanının daha fazla olan muhteviyatı imdada yetişiyor.

O sabah, ilk yudum, inerken bocaladı. İkinci yudum takıldı, inemedi, tersine döndü, genzime kaçtı. Başımı uzattım, gerdan kırdım, nafile. Körolası, öylesine kaçmış ki tezberi yola getirmeğe imkân yok. Ben denizli horozu gibi öttükçe içime giden hava, genzime kaçan kahveyi büsbütün mü tıkadı nedir, oramda bend kapağı gibi bir mania, havayı emiyor, geriye bırakmıyor. Hiç şakası yok boğulacağım.

Benim debelenmemi duyan ev halkı başıma üşüştü. Kimi kulağımı çekiyor, kimi ensemi yumrukluyor, kimi kolumu yakalamış dut silker gibi var kuvvetiyle sarsalıyor.

Ev halkının el üşüntüsü ile yaptıkları bu fennî «ilk tedavi» nin tesiri mi gözüktü, ne olduysa oldu, benim genzim açıldı. Oracığa yığılıverdim. Kımıldayacak halim kalmamıştı. Yalnız, bu patırdı arasında kahve fincanı elimden düştüğü halde, gazeteyi hâlâ sımsıkı tutuşum dikkati çektiği için, genzime kahve kaçmasının sebebi, gazetede okuduğum bir yazının tesiri olduğunu anlamakta, hazır bulunanlar güçlük çekmediler «Fena bir haber mi okudun?» diye sordular.

Elim, ayağım henüz sapır sapır titriyor, şaka değil, ahret yolunu, şöyle uzaktan gördüm; nasılsa döndüm.

Yalnız, kaşlarımı kaldırıp, işaretle «hayır» dedim.

Bakıştılar ve şaştılar.

— Öyleyse, çok iyi bir haber okudun!

Bende ayni işaret, onlarda ayni hayret.

— Söylesene acanım, ne var gazetede?

Ben elimle işaret edip biraz sabırlı olmalarını rica ettim. Beklediler.

— Bütün soğukkanlılığınızı muhafaza edeceğinize söz verin, ondan sonra gösteririm, dedim. Geçtim olsun, ya benim gibi, siz de küçük dilinizi yutacak plursunuz, yahut ayılıp bayılırsınız, bir kazaya meydan vermiyelim. Çünkü, okuyacağınız haber, öyle zannettiğiniz gibi fena da değil, iyi de değil. Aklınızdan, hayalinizden geçmiyecek kadar acayip bir şey. Hayretten ağzınızın bir karış açılması, sonra kapanamaması tehlikesi var.

Söz verdiler, haberi okudum. Ne bayılan oldu, ne küçük dilini yutan. Ağızlar bile açılıp, hayret ifade etmediler, meğer, hepsinin nutku tutulmuş

Haberin bizim evdeki tesiri bu oldu. Memleketin başka tataflarında, yirmi milyon vatandaştan her biri, bir tek noksaniyle, mutlaka böyle, nutku tutulma, dil altı olma, küçük dilini yutma, ayılıp bayılma nev'inden haller geçirmiştir. Evet, bir tek noksaniyle olduğu şüphesiz. Zira, bu haber, bir milletvekilinin sözlü sorusuna dairdir ve habere şaşmıyan tek fert de, işte o sözlü sorunun sahibi olan milletvekilidir .

Harp bitti, memlekette her şey normal hale döndü, Millî Korunma Kanununu niçin kaldırmıyoruz? demiş.

Gel de küçük dilini yutma!

Bir zamanlar, muhtelit mübadele komisyonu faaliyet halinde iken, «etablinin tarifi» diye ortaya bir mesele çıkmıştı. Bir türlü tarif edilemedi, gittiydi. Şimdi de şu «normal ve anormal» in bir tarifini yapmak gerek galiba..

Hangi sularda döndüğü bilinmiyen anafora buğdayımızı kaptırarak arpa ekmeğine yatmak yüzünden uyuz olup kaşınmak, bu arpa ekmeğini bile tedarik etmekten âciz kalacak kadar züğürt olup düşünmek anormaldir.

Karakuşi hükümlerle, kötü niyet sahiplerine meydanı boş bırakıp, sonra gecekonduların bir devlet gailesi haline geldiğini görmek anormaldir.

Sınırlarımızın içinde şeker fabrikaları kurduktan sonra, hariçten şeker getirtmek, bütün dünyanın tayın usulüne nihayet verdiği barış devrinde, harp zamanının yadigârı olan fiş usulünü ihya etmek anormaldir.

İstanbul susuzluktan kırılırken, hariçten malzeme getirtilmediği için tesisat yapamamak anormaldir.

Karaborsa, tahliye davası, şeker buhranı, kâğıt işi, zam korkusu, dar gelirli, sâbit gelirli, toprak ofis, basma tevzii, döviz kaçakçılığı, İstanbul vapurunun gidiş gelişleri, Marşal planı, gecekondu, suiistimal, Öner-Yücel, aşırı sağ sol lâflarından sonra, gazetelerde, başka yazı sığdıracak yer bulamamak anormaldir. Normal, bütün bunların bulunmadığı yerde filiz veren bir nevi mübarek nesnedir ki, onun yeşerdiğini gördüğümüz gün, zaten siz, dün sunduğunuz neviden «takrire», ben de bugün kaleme aldığım neviden «tahrire» lüzum görmeyiz.

Ortalık süt liman olunca, peynir gemisi, lâfa bile hacet kalmadan, kendiliğinden yürür.

BU GÜZEL MAÇLARA HASRET KALDIK!

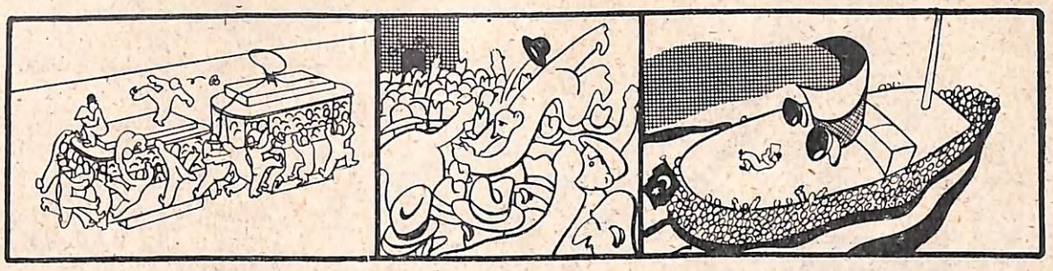

Tramvay *Vapur için bilet* *Vapur*

Vapurdan çıkış *Karaborsa* *Heyecan*

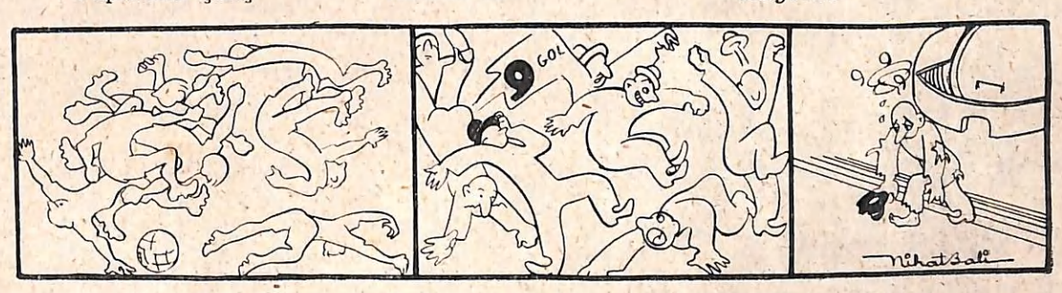

Maç *Gol* *Dönüş*

Çömezin Röportajları:
104
Bâbil Türkçesi

Çizen: RAMİZ

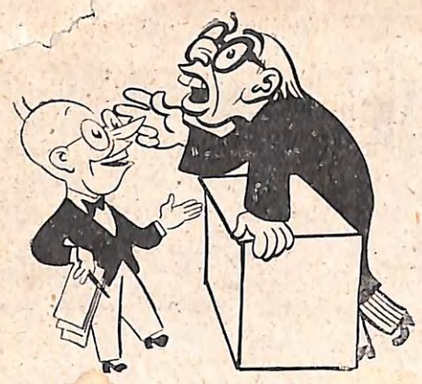

Çömez — . . . . ?

Avukat — Savcı ile yargıç arasında tutanaktan ötürü bir tartışma olursa sanıkla tanık ilh..

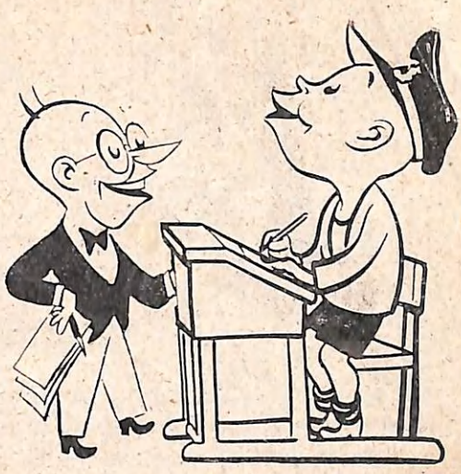

Çömez — . . . . ?

Talebe — Bir yatay dik dörtgenin çökül çizgileri birbirine paraleldir.

Çömez — . . . . ?

Sporcu — Ra ra ra, re re re Galatasaray Galatasaray cim bom bom!

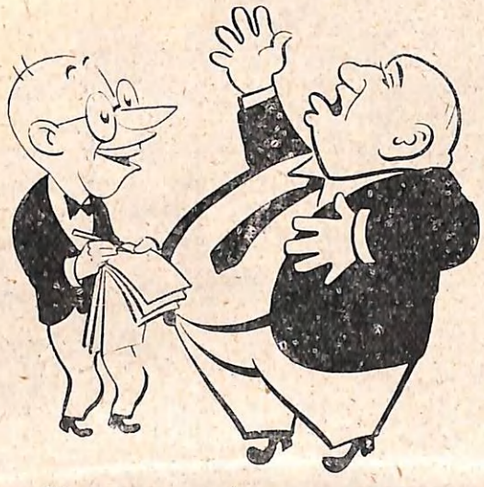

Çömez — . . . . ?

Şair — Şiirinde bir kelim-i semavî var,
Ey Tûr'dan kelâm-ı ilâhîyi güş eden

Çömez — . . . . ?

Profesör — Siyasal bilgiler toplum bilimden materyel aytarırlar!

Çömez — . . . . ?

Külhanbeyi — Aynasız yakama kancayı taktı, asılma âbi depoya gider, dedim!

Çömez — . . . . ?

Yeni nesil — Biz sıkı adamlarız, moruklarda iş yok!

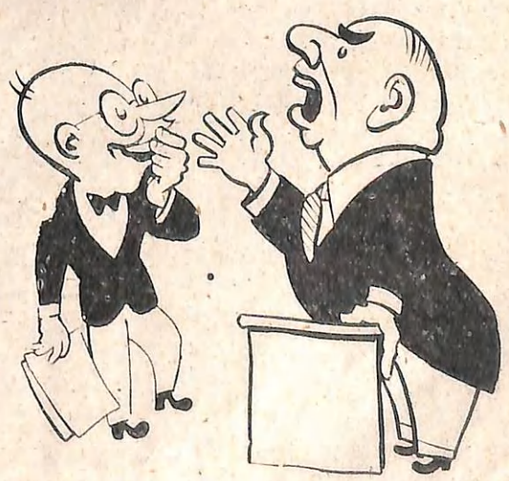

Çömez — . . . . ?

Meb'us — Ödenek işinde kaçıngan olmak kurultay kurullarına karşı karamsarlıktır!

Hikâye

ilk aşk

Yazan
HAVA

Benim ilk aşkım, maalesef pek kısa sürdü, diye anlattı. Sade kısa sürse bir şey değil, üstelik, hüsranla, daha doğrusu maskaralıkla bitti.

Yirmi yaşında var, yoktum. O zamana kadar, sevda macerası geçirmeğe pek de vakit bulamamıştım. Bu, yalnız vakit değil, biraz da nakit işiydi. Hukuk tahsili bir yandan, yaşamak için babamın eline bakmak mecburiyeti bir yandan, delikanlılık çağım, sönük ve durgun geçmişti.

Dediğim ilk sevda macerası şöyle başladı. Babam, bir aralık, aydan aya bana İzmirden yolladığı parayı kısmağa mecbur oldu. Vaziyeti bozulmuştu. O zaman Türkçe öğrenmek istiyen ecnebilere ders vermeğe tâlip oldum. Gazeteye ilân verdim.

Dört gün sonra, bir mektup geldi. Bir Fransız şirketinin müdürü, karısının Türkçe ders almak istediğini yazıyor, bana ertesi gün için evinde randevu veriyordu.

Bu maceranın asıl mühim tarafı, talebemdi. Biz, Fransız şirketi müdüriyle ücret ve ders günleri meselesinde anlaştıktan sonra, adam, karısını çağırıp benimle tanıştırdığı zaman, gözlerime inanamadım.

Direktör ellisinde vardı, iri yarı, hantal, pos bıyıklı babayani kılıklı bir şeydi. Karısı, inadına ince, inadına güzel, inadına genç bir kadındı. Onu görür görmez, ücret bahsi edilirken yanımızda bulunmadığına şükrettim. Çünkü onun yanında konuşmuş olsaydık, ben mutlaka puslayı şaşırır, belki de bedava ders vermeğe kalkardım.

Öyle bir talebe tasavvur et ki, ufacık bir masanın başında, karşılıklı otururken, vücudünden yükselen sıcaklığı, sana bütün mesamatınla duyuracak kadar fıkırdaktır. Öyle bir talebe ki, telâffuz ettiğin her kelimeyi tekrarlarken başını kaldırıyor, gözlerini senin gözlerine daldırıyor ve sen, henüz şebnemin buğusunu taşıyan katmerli bir hercai menekşenin lâciverdine dalıp bakışlarını ayıramıyorsun.

Öyle bir talebe ki... Neyse, lâfı uzatmıyayım, sevdim, kardeşim. Talebemi sevdim. Hem nasıl sevdim? Yirmi yaşımın bütün çılgınlığıyla... Ders günlerini iple çekiyordum. Kocası da, kendisi de hâlâ İstanbulda oldukları için, soy adını söylemiyeceğim. Kendi ismi Öjeni idi. Derse giderken yürek çarpıntıları içinde gidiyor, dönüşte yine çarpıntılar geçirerek geliyordum. Gece gündüz Öjeniden başka bir şey düşünmez olmuştum.

Nihayet mektupla ilânı aşka karar verdim. Türkçe ders verirken derdimi anlatmağa yetecek kadar Fransızcam, aşk mektubu yazmağa pek elverişli değildi; fakat lûgate baş vurarak, hazır mektup nümunelerinden istifade ederek, çatra patra bir şeyler yazdım. Bir gün, bir biçimine getirip, o görmeden, kitabının iki gün sonraki derse ait sahifesi arasına sıkıştırdım. O iki gün sonraki derse nasıl helecanlarla gittiğimi tarif edemem. Kapıyı çalarken,, yüreğim duracak zannediyordum. Öjeninin beni nasıl karşılayacağını düşünüyor, ölüm halleri geçiriyordum.

Kapıyı, her zamanki gibi hizmetçi değil, bizzat direktör açtı. Şaşırdım. Adam, beni tepeden tırnağa süzdü, sonra yana çekildi, yol verdi:

— Buyurun, dedi.

Girdim. Bu gayri tabiî karşılanış, bir felâket haberi veriyordu. Vaziyeti pek hayra yormadım.

Direktör öne düştü, misafir odasının kapısını açtı, yine kenara çekilip yol verdi. Girdim. Arkamdan o da girdi, kapıyı örttü. Yer gösterdi, oturdum. Kablelvuku bir his, muazzam bir pot kırdığımı bana anlatıyordu.

Direktör, karşımda ayakta durdu:

— Karım bu sabah evden kaçtı, azizim, dedi. Buna sebep sizsiniz. Mamafih, bundan dolayı size gücenmiş değilim, bilâkis müteşekkirim.

Hayretten ağzım bir karış açık, dinliyordum.

— Karıma bir mektup yazıp ilânı aşk etmişsiniz. Sizi mazur görüyorum. Gençsiniz, tecrübesizsiniz. Mektubu, ders kitabının arasına koymuşsunuz. Tesadüfen gördüm. Üç aydan beri, bizim şirkette genç bir memurla münasebette bulunduğundan şüpheleniyordum. Mektubun, önce, ondan geldiğini zannettim. Sıkıştırdım. İnkâr etti. Öfkeme mağlûp oldum, karıma iki tokat attım. O zaman, her şeyi itiraf etti. Hattâ, Türkçe öğrenmek istemesinin sebebini de anlattı. Dediğim o genç memur Türktür. Karımın Türkçe öğrenmesini o istemiş. Onun bu arzusunu yerine getirmek için sizden ders alıyormuş.

Ben hâlâ alık alık dinliyordum.

Direktör, bir an sustu, sonra tereddütlü bir eda ile ilâve etti:

— Bu itiraftan sonra, karım, eşyasını topladı, gitti, Giderken size selâm bıraktı. Kullandığı tâbir biraz ağırca ama, zarar yok... Ekrem beye selâm söyleyiniz, kendisine çok müteşekkirim. Eğer bu mektubu yazmamış olsaydı, aramızda bu hâdise çıkmıyacaktı, ben de aşkımı ilân edip âşıkıma kavuşamıyacaktım. Sersemliğin bazan böyle faydaları oluyor, dedi.

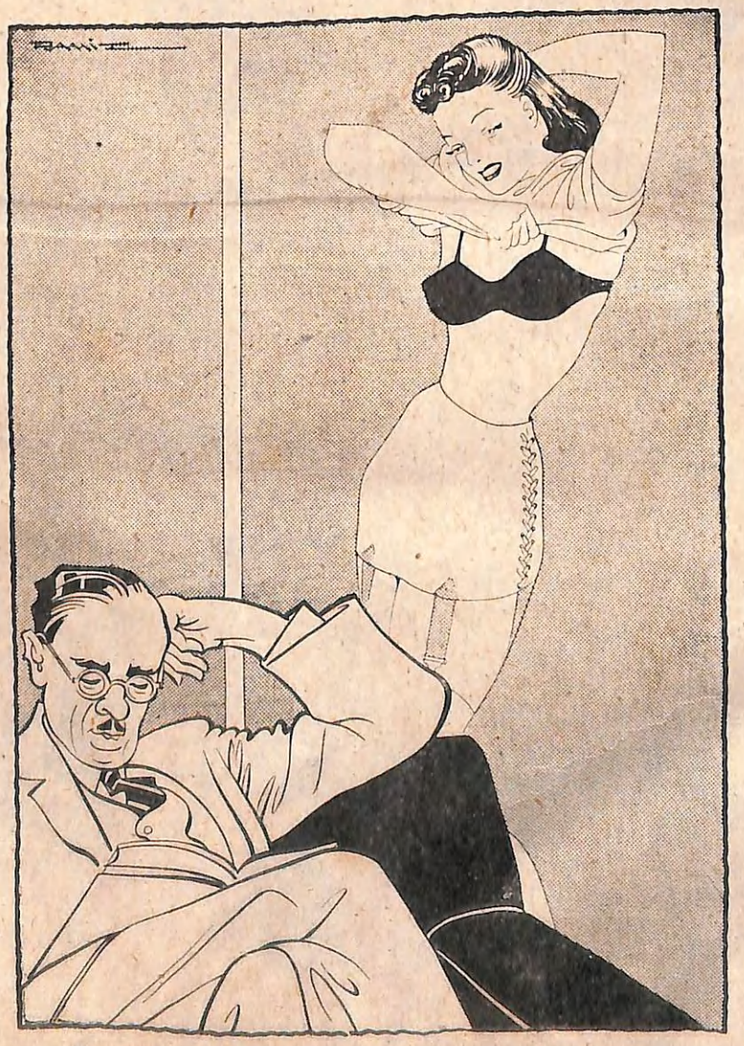

— *Tuttuğumuz bu yeni apartımanı beğendin mi?*
— *Bana göre hava hoş..*
— *Bana göre öyle değil.. Havaya, tam üç bin lira verdim.*